

Arrest

nr. 150 012 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van 13 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Eerste verzoeker, de heer K.S. verklaart geboren te zijn te Burbach op [...]1975. Tweede verzoekster, mevrouw B.S. verklaart geboren te zijn op [...] 1972.

Op 22 september 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 14 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 16 september 2010 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 14 april 2010 ontvankelijk.

Op 17 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. X van 15 maart 2011 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 december 2012 verleende de arts-adviseur een eerste medisch advies.

Op 10 januari 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. X van 28 augustus 2013 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 10 januari 2013.

Op 22 augustus 2013 nam de gemachtigde beslissingen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 september 2013 gaf de arts-adviseur opnieuw zijn advies aangaande de medische elementen van S.B.

Op 12 september 2013 gaf de arts-adviseur opnieuw zijn advies aangaande de medische elementen van S.E. en S.B.

Op 13 september 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14/04/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Betreffende de aanvraag 9-Ter gedaan door S.B., S.E. en S. B. :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S.B., S. E. en S.B. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslagen arts-adviseur dd. 10/09/2013 - 12/09/2013 - 12/09/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 13 september 2013 nam de gemachtigde eveneens beslissingen tot afgifte van een inreisverbod.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, gericht aan S.K., eerste verzoeker en de vier kinderen:

Inreisverbod

A madame (sic) S.K., qui déclare se nommer:

Aan mevrouw (sic), S.K., die verklaart te heten:

[...]

une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans est imposée,

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de

Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° l'obligation de retour n'a pas été remplie : l'intéressée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire (notifiée le 27/08/2013).

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (betekend dd.27/08/2013).”

Dit is thans de derde bestreden beslissing, gericht aan S.B., tweede verzoekster:

A monsieur S.B.(sic), qui déclare se nommer:

Aan de heer S.B. (sic), die verklaart te heten :

[...]

une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans est imposée,

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2),

sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° l'obligation de retour n'a pas été remplie : l'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire (notifiée le 27/08/2013).

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (betekend dd.27/08/2013)."

2. Onderzoek van het beroep

In hun enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter, 62 en 74/11, § 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekers voeren eveneens een manifeste appreciatievergissing aan.

Verzoekers lichten hun enig middel toe als volgt:

"De door hun raadsman aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie, met de actualisatie van 08/02/2013 steunde op volgende medische stukken:

1. Medisch getuigschrift type DVZ dd 26/01/10 door Dr. V.D.P. uit Namen die vaststelt dat verzoekster lijdt aan een chronische ziekte, dat zij niet kan reizen, en een tegenaanwijdend medisch advies voor een terugkeer naar het herkomst land geeft.

2. Medisch attest MEDIMIGRANT dd 26/01/10 van Dr. V.D.P. uit Namen, die stelt dat verzoekster niet kan reizen naar haar land van herkomst, waar de medicatie niet beschikbaar is en waar zij risico loopt in geval van terugkeer.

- Zij lijdt aan posttraumatische stress;*

- Zij kan geen normaal leven leiden en er bestaan geen alternatieven voor de behandeling. De prognose zonder behandeling is slecht en ze kan ervan niet genezen;*

- De beschikbaarheid en de toegankelijkheid in het land van herkomst zijn onmogelijk;*

- Zij kan niet naar haar land van herkomst reizen gelet op haar psycho-medische toestand.*

3. Medisch N.O.L verslag dd 18/01/2010 van Dr. N. H. voor het kind E. geboren op 27/12/1996 die wegens haar zware bilaterale doofheid nood heeft aan een gespecialiseerd onderwijs, een prothetisch toestel zoals logopedie.

4. Medisch verslag dd. 10/01/2013 van Dr. V.D.P., psychiater uit Namen, met vermelding dat mevrouw B.S. sedert drie jaar regelmatig in psychotherapie komt naar aanleiding van een ernstige posttraumatische depressieve toestand gelinkt aan verscheidene trauma's opgelopen in het land van herkomst en dat zij zonder deze therapie zou evolueren naar melancholie en dat iedere psychotherapie onmogelijk is in het land van herkomst, gezien het aan de basis ligt van haar trauma's.

5. Medisch verslag dd. 20/11/2012 van Prof. J. S. van het CHR CITADELLE te Luik, met beschrijving van de medicamenteuze behandeling.

6. Medisch verslag dd. 16/01/2013 van neuroloogpediater Dr. P. L. van het CHR CITADELLE te Luik voor zoon B.S.

7. Medisch verslag dd. 14/03/2012 van Dr. M. B. van het CHR CITADELLE te Luik, voor dochter E. S.

8. Getuigschrift van schoolbezoek dd. 12/10/2012 van de Gespecialiseerde Onderwijsinstelling IRHOV voor dochter E. S.

9. Getuigschrift dd. 29/06/2012 van de Directrice van de Gemeentelijke Basisschool voor Gespecialiseerd Onderwijs (...) te Luik, met vermelding dat de beide kinderen van verzoekers E. en B. het gespecialiseerd onderwijstype 6 en 7 nodig hebben, gelet op hun handicap (slechthorend en slechtziend).

Meester L. C. uit Luik vulde de aanvraag nog aan met de volgende medische stukken :

10. Standaard medisch getuigschrift dd. 23/11/2011 Dr. M. met vermelding "état de stress post-traumatique sévère".

11. Medisch getuigschrift dd. 16/11/2011 met zelfde vermelding "état de stress post-traumatique sévère. ...Il est impératif qu'elle puisse poursuivre cette thérapie commencée depuis 2 ans, laquelle ne pourrait évidemment se faire dans le pays à l'origine du traumatisme pour des raisons de confiance et de liberté de parole. ..."

12. Medisch verslag dd. 17/02/2012 van Dr. F.C. van het CHR CITADELLE i.v.m. oeso-gastro-duodenoscopie.

13. Medisch verslag dd. 05/04/2011 van Dr. P. L., neuroloog- pediater van het CHR CITADELLE voor zoon B., met vermelding "malvoyance grave dans un contexte de pathologie de la substance blanche associées avec des encéphalopathies stables comme dans les infections congénitales, ..."

14. Medisch verslag dd. 13/04/2011 van Dr. M. B. van het CHR CITADELLE voor dochter E., met de vaststelling "elle présente un déficit auditif de perception bilatérale et symétrique sévère ... Ce déficit ne connaîtra pas d'amélioration, tout au plus peut-il s'aggraver."

15. Verslag sociaal assistente van het PMS van de Stad Luik dd. 23/06/2011 voor dochter E., met vermelding : "Le fait de se retrouver en présence d'autres enfants présentant les mêmes besoins a été une richesse pour cet enfant qui dans son pays ne peut bénéficier d'une telle aide."

16. Bestek dd. 30/03/2011 voor hoorapparaat voor dochter E.

17. Getuigschrift van lesbijwoning van het gespecialiseerd primair onderwijs dd. 28/04/2011 voor dochter E. voor de periode 31/05/2010 tot 30/06/2011.

Verzoekers wensen de aandacht te vestigen op de attesten opgemaakt op 10/01/2013 en 26/01/10 door psychiater Dr. V.D.P, met melding van ernstige posttraumatische depressieve toestand gelinkt aan verscheidene trauma's opgelopen in het land van herkomst en dat verzoekster zonder deze therapie zou evolueren naar melancholie en dat iedere psychotherapie onmogelijk is in het land van herkomst, gezien het aan de basis ligt van haar trauma's en dat zij in haar land van herkomst niet kan reizen waar de medicatie niet beschikbaar is en waar zij het risico loopt in geval van terugkeer.

In dezelfde zin het getuigschrift van 16/11/2011 door Dr M.

De sociaal assistente van het openbaar onderwijs van de stad Luik benadrukt in haar getuigschrift dd 23/06/2011 dat het Kind E. in haar land van herkomst niet zal kunnen genieten van de hulp die haar gezondheidstoestand vereist, toestand die niet kan verbeteren doch enkel verergeren volgens getuigschrift dd 13/04/2011 door D. B. Hiermee werd evenmin rekening gehouden.

Het vernietigingsarrest van 28/08/2013 van de vorige ongegrondheidsbeslissing van 10/01/2013 stelde nl. het volgende (p. 8 in fine):

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard, enkel omdat de door de tweede verzoekster aangevoerde aandoening geen risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit, doch werd, anders dan verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, niet onderzocht of die aandoening een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zelf aangeeft dat tweede verzoekster wordt opgevolgd door een psychiater en een medicamenteuze behandeling krijgt.

Verweerder kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn conclusie wel vermeldt dat er dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Het is de Raad echter onduidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zijn conclusie baseert, nu uit de motivering van zijn advies blijkt dat hij enkel nagegaan is of de ziekte levensbedreigend is en op geen enkele wijze een onderzoek heeft doorgevoerd naar een mogelijke behandeling in het land van herkomst. Waar de ambtenaar-geneesheer stelt "zelfs zonder behandeling of medische begeleiding - houdt de aandoening zoals vermeld in bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene" heeft dit duidelijk enkel betrekking op de eerste voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat dit aspect expliciet voorziet De drie medische adviezen van de arts-adviseur werden ditmaal gemotiveerd als volgt:

Voor verzoekster B.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 40-jarige dame een PTSS heeft en migraine. Ze wordt opgevolgd door een psychiater en krijgt een medicamenteuze behandeling.

Zelfs zonder behandeling of medische begeleiding houdt de aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Een PTSS en

migraine zijn aandoeningen die spontaan (dus ook zonder behandeling) gunstig evolueren over het verloop van tijd. Er is dus geen behandeling nodig voor deze banale aandoening.

De afwezigheid van de behandeling vormt dan ook geen risico op een mensenwaardige of vernederende behandeling.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen,

Conclusie: Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Voor dochter E. [...]

Voor zoon B.: [...]

Op geen enkel van de voorgelegde medische stukken werd door de raadgevende geneesheer van de DVZ ingegaan, noch op de aangestipte ernst van de aandoeningen, noch met de medische tegenaanwijzing voor een reis naar het herkomstland.

Wel integendeel, de arts-adviseur durft het zelf zover te drijven te beweren dat verzoekster B. S. ZOU lijden aan een banale aandoening, terwijl Dr. M. zowel in zijn standaard medisch getuigschrift dd. 23/11/2011 als in zijn medisch getuigschrift dd. 16/11/2011 het duidelijk heeft over een "état de stress post-traumatique sévère (ernstig)", waarvoor de therapie, die reeds twee jaar eerder begon, uiteraard niet zou kunnen gevolgd worden in het herkomstland, dat net aan de oorsprong ligt van haar trauma. Dr. V.D.P. stelt bovendien dat verzoekster niet kan reizen en een tegenaanwijzend medisch advies geeft voor een terugkeer naar het herkomstland (zie medisch getuigschriften 26/01/2010).

Het aangevochten medisch advies van de arts-adviseur laat niet toe de reden te begrijpen die aanleiding gegeven heeft tot het besluit dat verzoekster geen behandeling nodig heeft voor deze "banale" aandoening. Hoe dan blijkt uit de aangevochten beslissing en de voorafgaande adviezen dat er geen rekening gehouden werd met alle aan tegenpartij voorgelegde elementen.

Dienaangaande wensen verzoekers een arrest n° X aan te halen, gewezen door de 3de kamer van de RvV op 28/02/2012 en als volgt gemotiveerd:

« 3.2.2. En l'espèce, le Conseil constate, à la lecture du dossier administratif, que les requérants ont notamment déposé à l'appui de leur demande, un certificat médical type établi le 3 septembre 2010 par le Docteur fv.D.J, exposant que la requérante ne peut voyager en raison d'un « risque d'hypoglycémie trop important » A cet égard, le Conseil observe, que cette affirmation a été posée après qu'un diagnostic ait été établi concernant l'état de santé de la requérante.

Le Conseil relève en outre que la motivation de la décision querellée ne laisse nullement apparaître les raisons pour lesquelles la partie défenderesse a estimé quant à ce que : « Vu les éléments précités et vu que tes pathologies invoquées n'empêchent pas la requérante de voyager, le médecin conclut qu'il n'y a pas de contre-indication à un retour au pays d'origine. ».

Partant, le Conseil considère que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle, en ne s'expliquant pas plus avant sur ce qui l'a amenée à s'écarter de l'attestation médicale déposée.» Deze rechtspraak dient in casu eveneens toegepast te worden.

Hoe dan ook blijkt dat medische adviezen van de arts-adviseur hoegenaamd geen duidelijkheid brengen omtrent de door de in het eerder in deze zaak gewezen arrest dd. 28/08/2013 gestelde onduidelijkheid, waarop de ambtenaar-geneesheer zijn conclusie baseerde, nu uit zijn aangevochten motivering blijkt dat hij op geen enkele wijze een onderzoek heeft doorgevoerd naar een mogelijke behandeling in het land van herkomst. Er werd hoegenaamd geen rekening gehouden met de motivatie van het gewezen arrest, blz 8 (zie supra) m.b.t. de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening, zelfs zonder behandeling of medische begeleiding, geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de

betrokkene, arrest dat stelt dat dit duidelijk enkel betrekking heeft op de eerste voorwaarde van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

In de drie laatste medische adviezen werd dus niet nagegaan of de aangehaalde medische aandoeningen van verzoekster een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhouden doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, hetgeen aldus strijdig is met het hoger vermeld artikel, dat dit expliciet voorziet.

Verder stelt de ambtenaar-geneesheer onterecht dat de aandoening van beide kinderen "heeft geen medische benadeling nodig, en geen nood aan mantelzorg om medische redenen", terwijl net het omgekeerde blijkt uit:

- Het getuigschrift dd 23/06/2011 van de sociaal assistente van het openbaar onderwijs van de stad Luik die benadrukt in dat het Kind E. in haar land van herkomst niet zal kunnen genieten van de hulp die haar gezondheidstoestand vereist, toestand die niet kan verbeteren doch enkel verergeren volgens getuigschrift dd 13/04/2011 door Dr B.

- Het medisch verslag dd. 05/04/2011 van Dr. P. L., neuroloog- pediater van het CHR CITADELLE voor zoon B., met vermelding "malvoyance grave dans un contexte de pathologie de la substance blanche associées avec des encéphalopathies stables comme dans les infections congénitales, ...

De optimistische opmerking van de arts attaché wordt formeel tegengesproken door een verslag dat door DVZ zelf gebruikt wordt, te weten het Country Fact Sheet Kosovo van juni 2011, uitgaande van het IOM, met voornamelijk blz. 25 e.v., waaruit het volgende blijkt:

V. HEALTH CARE [...]

Bovendien blijkt uit het Nationaal Rapport voor Personen met een Handicap in Kosovo gepost op de website http://www.handi-kos.org/trunk/modules/news/files/ProiektiCARDS2E_englishfinal_1%5B2%5D%20%20for%20printing%20%20B5.pdf met als titel COALITION OF ORGANIZATIONS OF PEOPLE WITH DISABILITY OF KOSOVO

"EQUAL OPPORTUNITY" NATIONAL REPORT FOR PEOPLE WITH DISABILITIES IN KOSOVO, dat, op basis van de normen voor Kosovo en het implementatieplan van de normen, de belangen van mensen met een handicap volledig uitgesloten zijn en dat maakt dat de organisaties van mensen met een handicap in een zeer slechte positie zitten om bij te dragen aan de levensstandaard (blz. 11).

- In Kosovo is er geen speciale wet om de status van de personen met een handicap te bepalen, noch voor de organisaties die hun rechten beschermen (blz. 11).

- Door het ontbreken van een wet voor de financiële bescherming van de families van kinderen met een handicap, worden deze kinderen en hun families gediscrimineerd in vergelijking met personen met een handicap ouder dan 18 jaar (blz. 11).

Based on standards for Kosovo and the implementation plan of the standards, unfortunately the interests of people with disabilities have been completely excluded which puts the organizations of people with disabilities in a very bad position to contribute for the improvement of living standards for PWD, through the implementation of the action plan for fulfilling the standards for Kosovo.

- Unfortunately even in the proposal of the representative of UNSG for the final status of Kosovo, the issue of disability is completely neglected and there is fear that this issue will not be on the EU agenda during its monitoring mission in the implementation phase of president Ahtisaari's plan.

- In Kosovo there is no special law to determine the status of the persons with disability and their organizations which protect their rights. Establishment of Units for Human Rights in all Ministries as a monitoring mechanism regarding the quality of implementation of laws is considered a positive development, which ensures that governmental structures are building capacities based on European standards for human rights in general, including the rights of persons with disability in particular.

- Due to the lack of a law for financial protection of the families of children with disability, these children with disability and their families are discriminated against compare to persons with disability older than 18, who are given institutional protection - disability pension, based on the law for disability pensions." [...]

Zoals hierboven blijkt zijn er in Kosovo voor een bevolking van boven de 2 miljoen inwoners, waarvan 1/3 onder de 14 jaar, slechts 7 scholen voor speciaal onderwijs en die bevinden zich in de scholen voor het gewoon onderwijs. De kans dat A. naar zo'n school kan gaan is dus zeer klein.

Verzoekers kunnen zich niet vergenoegen met de stelling dat er geen nood zou zijn aan medische behandeling, vermits de nood aan gespecialiseerd onderwijs wel degelijk binnen een medisch kader valt.

Verder, door te stellen dat de beschreven aandoeningen een directe bedreiging moeten inhouden, voegt de arts attaché van tegenpartij, en dus ook tegenpartij, een bijkomende voorwaarde die in de wet niet voorzien is, vermits de wet geen enkel onderscheid maakt tussen een directe of niet directe bedreiging.

Voorts verwijzen verzoekers naar nr. 109 van het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2000, p. 323 en volgende: de rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9 alinea 3 van de wet van 15/12/1980 (1998-2000) luidt zoals volgt :

"Wanneer redenen van geneeskundige aard ter staving van een aanvraag aangewend worden, kan de Dienst Vreemdelingenzaken ze niet verwerpen, zonder de verplichting tot motivatie te schenden, slechts door de medische redenen van de vreemdeling naar behoren tegen te spreken. Dit betekent het voorleggen van een tegen bewijsvoering in verband met het nauwkeurige en uitvoerige karakter van de expertises, verslagen van specialisten en certificaten die door deze worden geleverd, door het vaststellen van de financiële capaciteit van de vreemdeling de medische behandeling die zijn toestand vereist in zijn geboorteland te betalen. "

(Frédéric BERNARD, De regularisatie van personen in onregelmatige situatie, het geval van België", in handelingen van het colloquium ODYSSEUS. De regularisatie van de clandestiene immigranten in de Europese Unie, Brussel, Bruylant, 2000).

Zulke tegenbewijsvoering ontbreekt hier kennelijk.

Tevens wordt verwezen naar een recent arrest van de Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013, die als volgt oordeelde:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. "

Waarop het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 03-07-2013 (nr.6-2013) uit de website Vreemdelingenrecht.be met de

volgende opmerkingen in voormelde Nieuwsbrief:

"De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mag de medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfswet) niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke' gezondheidstoestand'. Dat zegt de Raad van State (RvS) in arrest nr. 223.961.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert een hoge drempel voor toepassing van artikel 3 EVRM in medische zaken. De Raad vindt een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar voor artikel 9ter Vw. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (met name in artikel 9ter Vw).

De DVZ moet volgens hetzelfde RvS-arrest ook beide mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw. onderzoeken:

- "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit"
 - "een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling
- wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf".

De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere.

Met dit arrest bevestigt de Raad van State wat ondertussen ook vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geworden is.

De Dienst Vreemdelingenzaken deelt mee dat hij sinds midden februari 2013 zijn praktijk heeft aangepast. Voortaan zou de DVZ alle aspecten van artikel 9ter onderzoeken en motiveren. "

Huidig verzoek tot nietigverklaring strekt zich eveneens uit tot de drie medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer ingevolge de nieuwe rechtspraak uitgaande van een in cassatie gewezen recent arrest nr. X van 11/06/2013 van de Raad van State, waaruit volgt dat een medisch advies de waarde heeft van een interlocutoire akte, vatbaar voor beroep.

Verzoekers menen dan ook dat de drie medische adviezen inhoudelijk een schending uitmaken van artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het verzoek tot nietigverklaring en de vraag tot schorsing van tenuitvoerlegging breidt zich uit eveneens tot het inreisverbod, Bijlage 13 sexies, voor beide verzoekers, en dit om de volgende reden.

De aangehaalde motivatie van het inreisverbod is dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, daar betrokkene geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 27/08/2013, zijnde een Bijlage 13 quinquies, als afgewezen asielzoeker.

Welnu, het eerder uitgesproken bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27/08/2013, gaf verzoekers 30 dagen tijd om het grondgebied te verlaten.

Op datum van 13/09/2013, zijnde de datum van de beslissing van inreisverbod, was de termijn van 30 dagen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet verstreken, zodat op dat ogenblik nog niet stelling kon genomen worden dat verzoekers geen gevolg gegeven hebben aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg was de in het inreisverbod aangehaalde motivatie gesteund op een manifest verkeerde appreciatie, waardoor artikel 62 en artikel 74/11 § 1, 2de lid miskend werden.”

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing

2.1.1.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker voert onder meer aan dat de ambtenaar-geneesheer met de attesten van psychiater VDP van 26 januari 2010 en van 10 januari 2013 geen rekening heeft gehouden, evenals zou geen rekening gehouden zijn met het attest van dokter M. van 16 november 2011, met het attest van de sociaal assistente van 23 juni 2011 en met het attest van dokter B. van 13 april 2011.

Zoals in het arrest nr. 108 658 van 28 augustus 2013 reeds gesteld, was de ambtenaar-geneesheer er niet toe gehouden rekening te houden met het attest van de sociaal assistente van 23 juni 2011, daar dit geen medisch stuk betreft. Door eenvoudige lezing van het medisch advies van 10 september 2013 inzake de medische elementen voorgelegd door S.B, tweede verzoekster, blijkt dat wel verwezen wordt naar het attest van psychiater VDP van 26 januari 2010. Ook wat betreft de medische elementen voor dochter S.E. werd in het medisch advies van 12 september 2013 rekening gehouden met het attest van dokter B. van 13 april 2011. Zoals eveneens reeds gesteld in het voormelde arrest nr. 108 658 verwijzen verzoekers naar een attest van dokter M. van 16 november 2011 maar moest de Raad vaststellen dat in het administratief dossier geen attest zit van de voornoemde arts van 16 november 2011. De Raad komt thans tot dezelfde vaststelling dat er wel een attest van dokter M. terug te vinden is van 23 november 2011 en dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij dit betrokken heeft in zijn beoordeling. Er is wel een attest van psychiater VDP van 16 november 2011, doch niet van dokter M, waarnaar de arts-adviseur heeft verwezen in diens advies.

Echter, verzoekers voeren thans terecht aan dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 september 2013 niet blijkt dat hij heeft rekening gehouden met het attest van psychiater VDP van 10 januari 2013 dat door verzoekers werd overgemaakt aan de gemachtigde per aanvullende fax van 8 februari 2013 en zich in het administratief dossier bevindt. Ze stippen terecht aan dat de psychiater in dit attest erop wijst dat tweede verzoekster sedert drie jaar regelmatig psychotherapie volgt naar aanleiding van een ernstige post-traumatische depressieve toestand, direct verbonden aan trauma's opgelopen in het herkomstland. De psychiater stelt hierin dat elke psychotherapie onmogelijk is in het land dat aan de basis ligt van de trauma's. Dit stuk werd inderdaad niet in de beoordeling betrokken.

Dit volstaat om een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aan te nemen.

De Raad moet bijkomend en ten overvloede vaststellen dat geen enkel stuk dat in deze aanvullende fax werd overgemaakt, waaronder de medische verslagen van psychiater VDP, van professor in de neurologie J.S, van neuroloog-pediater P.L. en van neus-, keel- en oorspecialist Dr. B. in de beoordeling door of motivering van de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer werden betrokken.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

2.1.2.

Waar verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet ingaat op de aangestipte ernst van de aandoeningen, noch op de medische tegenaanwijzing voor een reis naar het herkomstland, behelst dit inhoudelijke kritiek op de motivering, zodat dit wordt onderzocht in het kader van de materiële motiveringsplicht.

Een onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Zoals eerder gesteld voeren verzoekers aan dat door de ambtenaar-geneesheer niet is ingegaan op de aangestipte ernst van de aandoeningen van tweede verzoekster, noch met de medische tegenaanwijzing voor een reis naar het herkomstland. Hij stipt aan dat de ambtenaar-geneesheer gewag maakt van een banale aandoening, terwijl dokter M. in het standaard medisch getuigschrift van 23 november 2011 het duidelijk heeft over een "*état de stress post-traumatique sévère* (ernstig)" waarvoor de therapie die reeds twee jaar aan de gang was, niet kon gevolgd worden in het herkomstland, dat aan de oorsprong ligt van het trauma. Ze verwijzen eveneens naar het attest van psychiater VDP die heeft gesteld dat verzoekster niet kan reizen en een terugkeer naar het herkomstland niet aangewezen is. Verzoekers stellen dat het medisch-advies van de ambtenaar-geneesheer niet toelaat de reden te begrijpen die aanleiding geeft tot het besluit dat verzoekster geen behandeling nodig heeft voor de "banale" aandoening. Ze herhalen dat hoe dan ook geen rekening werd gehouden met alle voorgelegde elementen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken waarnaar verzoekers uitvoerig verwijzen, blijkt inderdaad dat psychiater VDP reeds in diens verslagen van 26 januari 2010 herhaaldelijk heeft gesteld dat tweede verzoekster niet mag reizen wegens "*lien de cause à effet entre son pays d'origine et son état médico-psychologique*" ("oorzakelijk verband tussen haar herkomstland en haar medisch-psychologische toestand" – eigen vertaling). Hij stelde eveneens in dit attest als antwoord op de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland "*impossible*" (onmogelijk - eigen vertaling). In het attest van psychiater VDP van 16 november 2011, door verzoekers verkeerdelijk aangeduid als van dokter M, stelt hij dat tweede verzoekster lijdt aan een ernstige posttraumatische depressieve toestand en dat "*il est impératif qu'elle puisse poursuivre cette thérapie commencé depuis 2 ans, lequel ne pourrait évidemment se faire dans le pays d'origine du traumatisme*" ("het is dwingend dat zij haar therapie, twee

jaar geleden begonnen, kan verder zetten, die uiteraard niet zou kunnen plaats vinden in het land dat aan de basis ligt van het trauma" – eigen vertaling). Hij somt eveneens de medicatie op die tweede verzoekster inneemt. In het attest van de psychiater van 10 januari 2013, dat geheel genegeerd werd door de ambtenaar-geneesheer zoals onder 2.1.1. vastgesteld, stelt de psychiater dat tweede verzoekster reeds drie jaar regelmatig psychotherapie volgt voor de ernstige post traumatische depressieve toestand, die direct gelinkt is aan de trauma's ondergaan in het herkomstland. Hij herhaalt dat psychotherapie onmogelijk is in het land dat aan de basis ligt van de trauma's. Naast psychiater VDP, stelde eveneens dokter M. in het attest van 23 november 2011 eveneens een ernstige staat van posttraumatische stress vast waarvoor psychotherapie van onbepaalde duur noodzakelijk is.

Uit deze attesten van de behandelende arts M. en van psychiater VDP, die tweede verzoekster sedert verschillende jaren opvolgen, blijkt de psychische problematiek als een rode draad terug te komen, waarbij telkens op eenzelfde wijze de noodzakelijkheid of het dwingend karakter van de voortzetting van de behandeling wordt benadrukt, alsook de onmogelijkheid om de behandeling in het land dat aan de basis van de trauma's ligt, verder te zetten.

De arts-adviseur baseert zich op dezelfde boven aangehaalde attesten, met uitzondering van het attest van psychiater VDP van 10 januari 2013, en zonder eigen medisch onderzoek om tot de conclusie te komen dat: *"Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 40-jarige dame een PTSS heeft en migraine. Ze wordt opgevolgd door een psychiater en krijgt een medicamenteuze behandeling. Zelfs zonder behandeling of medische begeleiding houdt de aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Een PTSS en migraine zijn aandoeningen die spontaan (dus ook zonder behandeling) gunstig evolueren over het verloop van tijd. Er is dus geen behandeling nodig voor deze banale aandoening. De afwezigheid van de behandeling vormt dan ook geen risico op een mensonwaardige of vernederende behandeling. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen [...]"*

De Raad kan verzoekers volgen waar zij stellen dat dit medisch advies niet toelaat de redenen te begrijpen die aanleiding hebben gegeven tot het besluit dat tweede verzoekster geen behandeling nodig heeft voor een "banale" aandoening. Het is de Raad eveneens een raadsel hoe de arts-geneesheer louter op basis van het lezen van de *supra* aangehaalde attesten tot een dergelijke conclusie is gekomen. Waar de arts-adviseur aangaande het posttraumatisch stresssyndroom stelt dat *"een PTSS en migraine [...] aandoeningen [zijn] die spontaan (dus ook zonder behandeling) gunstig evolueren over het verloop van tijd. Er is dus geen behandeling nodig voor deze banale aandoening"* en verder *"op basis van de vermelde gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen"*, gaat dit regelrecht in tegen wat de behandelende arts Dr. M en behandelende psychiater, Dr. VDP onafhankelijk van elkaar en wat betreft de laatste specialist herhaaldelijk hebben geattesteerd, namelijk dat tweede verzoekster niet kan reizen, dat het verder zetten van de behandeling dwingend is en dat deze niet kan in het land dat aan de basis ligt van het trauma. Door de conclusie van de ambtenaar-geneesheer lijkt het erop dat deze slechts een partiële lezing van de voorgelegde attesten heeft gedaan, naast de negatie van het attest van psychiater VDP dat *supra* reeds werd vastgesteld. Bijgevolg is de Raad, in tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, niet overtuigd van het feit dat de arts-adviseur, na gedegen en omstandig onderzoek van alle voorgelegde attesten, tot diens besluit is gekomen.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheren die door tweede verzoekster werden gecontacteerd, en die haar gedurende jaren hebben opgevolgd en omtrent hun conclusies regelmatig attesteerden. Verweerder kan in die zin gevolgd worden waar hij stelt dat het loutere gegeven dat tweede verzoekster bij haar aanvraag medische attesten heeft gevoegd, niet maakt dat haar aanvraag zomaar gegrond zou moeten worden verklaard, hetgeen een negatie zou inhouden van de vereiste van het medisch advies van de arts-attaché. Echter, dit beweren verzoekers ook niet. Ze stellen enkel en terecht dat het medisch advies niet toelaat de redenen te begrijpen die aanleiding hebben gegeven tot het besluit dat tweede verzoekster geen behandeling nodig heeft voor een "banale" aandoening. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel slechts een mogelijkheid. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet

mee vergenoegen om, zoals *in casu*, slechts een partiële lezing van de getuigschriften van de specialist en behandelende arts door te voeren, die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen wel het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State “*die stelt dat “de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch “[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”

In casu is het, zoals verzoekers aanstippen, inderdaad niet te begrijpen waarom de concrete en pertinente argumenten van de behandelende artsen die herhaaldelijk hebben gewezen op het dwingend karakter van de behandeling, de ernst van de aandoening, de onmogelijkheid om te reizen en gesteld hebben dat een terugkeer medisch gezien was uitgesloten, niet worden aanvaard.

Om de bovenstaande redenen is het advies van de ambtenaar-geneesheer niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Nu is vastgesteld dat dit advies dat bindend is voor de gemachtigde, met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt eveneens vastgesteld.

Waar verweerder in de nota nog uitgebreid ingaat op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van artikel 3 van het EVRM in medische dossiers, merkt de Raad op dat dit niet relevant is omdat enerzijds verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM hebben aangevoerd en anderzijds de Raad van State (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633; RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073) en de Raad in algemene vergadering (RvV AV 12 december 2014, nrs. X, X en 135.039) reeds herhaaldelijk hebben gesteld dat de reikwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan die van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Aangaande de tweede en derde bestreden beslissing (inreisverboden)

2.2.1.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 74/11, § 1, 2^e lid van de Vreemdelingenwet. Ze stippen aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}), dat werd betekend aan verzoekers op 27 augustus 2013 hen een termijn gaf om het grondgebied te verlaten van 30 dagen. Op datum van 13 september 2013 werden de inreisverboden genomen, doch de termijn van 30 dagen was nog niet verstreken zodat de stelling dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel nog niet kon worden gehanteerd.

Artikel 74/11, § 1 luidt als volgt:

§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad moet met verzoekers vaststellen dat de bestreden inreisverboden werden genomen op 13 september 2013. Ook al is de exacte datum van betekening niet af te leiden uit het administratief dossier, staat het in elk geval vast dat de beslissingen tot afgifte van de bevelen werden genomen op 22 augustus 2013 en de termijn voor vrijwillig vertrek in die bevelen inderdaad dertig dagen bedroeg. Hieruit alleen al blijkt dat de bestreden inreisverboden hoe dan ook werden genomen voordat de termijn voor vrijwillig vertrek was verstreken, zodanig dat verzoekers inderdaad niet kan worden ten kwade geduid dat ze nog geen gevolg hadden gegeven aan de beslissing tot verwijdering.

Waar verweerder in de nota het actueel belang van verzoekers betwist bij dit argument, nu thans vaststaat dat verzoekers inderdaad geen vrijwillige uitvoering hebben gegeven aan de bevelen - asielzoeker binnen de dertig dagen, kan de Raad niet volgen. Immers in geval van vernietiging, wordt inderdaad vastgesteld dat verzoekers geen gevolg gegeven hebben binnen de dertig dagen aan de bevelen - asielzoeker, echter vooraleer de gemachtigde opnieuw zou overgaan tot het afgeven van inreisverboden van een zekere duur moet hij voor het bepalen van de duur ervan conform artikel 74/11, § 1 eerste lid op dat moment rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Het komt thans niet aan verweerder toe vooruit te lopen op de beoordeling van de specifieke omstandigheden.

Een schending van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

2.2.2. Zoals zopas werd vastgesteld, wordt de eerste bestreden beslissing vernietigd.

De Raad gaat er derhalve van uit dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, noch van een inreisverbod.

Daargelaten de vraag of dit bijgevolg een impliciete intrekking of impliciete opheffing betreft, kunnen vreemdelingen hoe dan ook niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten of aan een inreisverbod en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530 en RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 (beschikking)).

Het is om deze reden eveneens aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden inreisverboden uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissingen van 13 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES